

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **N. V. B.**, narozený X,
občan X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-119439-5/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí M. v. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 9. 2017, č. j. OAM-368-41/ZM-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle

§ 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r., ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání zaměstnanecké karty.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgán I. stupně žalobce opakovaně předvolával k výsledku (§ 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a to zejména z důvodu vyjasnění, zda žalobce plnil účel předchozího pobytu na území ČR (podnikání osoby samostatně výdělečně činné). Žalobce se z výsledku opakovaně omlouval s tím, že nejsou splněny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, protože s ním zaměstnavatel rozvázal pracovní poměr, a podaná žádost tak trpí vadou, která znemožňuje meritorní rozhodnutí ve věci. Protože se žalobce ani navzdory poučení, že jako důvod omluvy nebude mj. akceptováno ukončení jeho pracovního poměru, nedostavil k výsledku dne X, správní orgán jeho žádost zamítl s odkazem na § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K postupu správního orgánu I. stupně žalovaná uvedla, že v případě výsledku žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde o zvláštní oprávnění správního orgánu, k čemuž se vyjádřil i N. s. s. (dále jen „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-77, tak, že i z důvodové zprávy k novelizaci zákona o pobytu cizinců č. 379/2009 Sb. jasně plyne, že dané ustanovení bylo do zákona včleněno právě pro účely zjištění skutečného stavu věci. Protože byl žalobce (opakovaně) řádně poučen o povinnosti dostavit se k výsledku a o možnostech případné omluvy, přičemž ani tak svým povinnostem nedostál a jeho žádost nevykazovala vady, pro které by v řízení nebylo možno pokračovat, nepochybil správní orgán I. stupně, pokud jeho žádost zamítl.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, neboť v okamžiku, kdy přišel o zaměstnání, přestala jeho žádost splňovat potřebné náležitosti. Trpěla tedy vadou podle § 45 odst. 2 správního řádu, což znemožňovalo, aby o ní bylo meritorně rozhodnuto. Bylo proto vyloučeno provádět výslech žalobce a správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat k opravě žádosti v přiměřené lhůtě. Pokud by žalobce vady neodstranil, bylo by na místě řízení zastavit dle § 66 odst. 1 správního řádu.
4. Dále žalobce namítal, že se z výsledku řádně omluvil s tím, že dosavadní zaměstnavatel s ním rozvázal pracovní poměr, není tedy zaměstnán a nesplňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty. Požádal rovněž o přerušení řízení, přičemž uvedl, že po dni X již patrně bude připraven dostavit se k výsledku s ohledem na to, že bude zaměstnán jinde. K neúčasti na výsledku tak měl rozumný důvod, resp. nechtěl se výsledku vyhýbat, nýbrž chtěl se dostavit v době, kdy bude splňovat veškeré podmínky. Důvod pro zamítnutí žádosti nebyl dán ani dle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se z výsledku řádně omluvil. Dále nebylo vyhověno jeho žádosti o přerušení řízení právě do dne X. Správní orgán I. stupně rozhodl až dne 25. 9. 2017, aniž by v mezidobí nařídil výslech. Protože žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila, je nezákonné rovněž její napadené rozhodnutí.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Protože žalobce v podané žalobě toliko zopakoval odvolací námitky, které byly již vypořádány, odkázala žalovaná na skutkové i právní závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že daný případ nelze subsumovat pod důvody pro zastavení řízení vymezené v § 66 správního řádu, které musejí být takové intenzity, že kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Žalobce podal

žádost, která takovými vadami netrpěla, a předložil všechny doklady (§ 42h zákona o pobytu cizinců), popř. tyto doklady již byly založeny ve správním spisu. Předmětem výsledku nemělo být pouze ověření obsahu žádosti, ale také ověření účelu předcházejícího pobytu žalobce na našem území. Pokud jde o povahu žalobcovy omluvy ze dne X, byl žalobce správním orgánem I. stupně vyčerpávajícím způsobem poučen o tom, že tato omluva nebude akceptována.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti. Žaloba byla podána ve lhůtě stanovené § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem soudu souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích shora uvedených žalobních bodů, jimiž byl podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady nenamítané žalobcem, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu se podává, že se žalobce, občan X, žádostí podanou spolu s přílohami dne 11. 1. 2016 domáhal vydání zaměstnanecké karty pro volné pracovní místo „d. v.“ u zaměstnavatele F., s.r.o. IČO: X, se sídlem P. 466, P., evidované v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále jen „EVMZK“) pod č. X. Již v žádosti žalobce uvedl, že předchozí pobyt na území ČR měl povolen od X do X, a to za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. K žádosti je přiložen doklad (potvrzení) o zajištění ubytování žalobce v ČR, kopie jeho cestovního pasu včetně víz a kopie jeho povolení k pobytu. Ve spisu je dále založena kopie pracovní smlouvy žalobce s uvedeným zaměstnavatelem na uvedené pracovní místo ze dne X.
9. Po obdržení žalobcovy žádosti správní orgán I. stupně opatřil výpisy z evidencí veřejné správy, mj. ze živnostenského rejstříku, z něhož zjistil, že žalobce je živnostníkem, IČO: X, se sídlem X. Dále ověřil, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od X do X.
10. Předvoláním ze dne 16. 2. 2017 správní orgán I. stupně žalobce předvolal k výsledku na den X. Dle obálky se předvolání vrátilo jako nedoručené s tím, že si jej žalobce v úložní době nevyzvedl.
11. Dne X byl žalobce dle protokolu osobně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž uvedl, že se k nim vyjádří do 30 dnů. V podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 19. 5. 2017 žalobce sdělil, že od podání žádosti již uplynul více než rok, správní orgán I. stupně ve věci nekonal a žalobce se nedostavil k výsledku, protože byl mimo území ČR, avšak na vydání kladného rozhodnutí má stále zájem. Předvoláním ze dne 2. 6. 2017 správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby se dostavil k výsledku dne X. Poučil jej mj. o možnosti omluvy ze závažného důvodu, o zamítnutí žádosti v případě neomluvené neúčasti, o možnosti uložení pořádkové pokuty a možnosti předvedení P. ČR. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 12. 6. 2017.

12. Ve správním spise je dále založeno oznámení zaměstnavatele ze dne X o ukončení zaměstnání žalobce ke dni X z důvodu návratu žalobce do V. Téhož dne žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že omlouvá svou neúčast na výsledku z důvodu ukončení pracovního poměru, k němuž došlo kvůli délce správního řízení, pro kterou již zaměstnavatel nechce žalobce zaměstnat. Žalobce zároveň požádal o přerušování řízení na dobu 30 dnů s tím, že si najde nové pracovní místo a požádá o změnu žádosti.
13. Předvoláním ze dne 12. 7. 2017 správní orgán I. stupně z týchž důvodů a s týmž poučením jako v předešlém případě žalobce předvolal k výsledku na den X. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 14. 7. 2017. Následně správní orgán I. stupně vyžádal zprávy od jeho bývalého zaměstnavatele, Ú. p. ČR a O. s. s. z. P.
14. Dne 18. 7. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z nařízeného výsledku s tím, že podmínky pro vydání zaměstnanecké karty na jeho straně nejsou splněny z důvodu rozvázání pracovního poměru. Žádost tedy trpí vadou, která znemožňuje meritorní rozhodnutí ve věci. Současně žalobce požádal o přerušování řízení do X s tím, že si zajistí nového zaměstnavatele, doloží potřebné podklady a požádá o povolení změny obsahu žádosti. Poté bude možno provést výsledek.
15. Vyrozměním ze dne 21. 7. 2017, které bylo žalobci doručeno dne 25. 7. 2017 a jeho právnímu zástupci dne 24. 7. 2017, správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že vzhledem k opakovaným a řádně nedoloženým omluvám z výsledku zůstává předvolání k výsledku na den X v platnosti, přičemž ani poslední omluva neobsahuje závažný důvod neúčasti ve smyslu již poskytnutého poučení. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že předmětem výsledku bude nejen současné zaměstnání žalobce, nýbrž také celková situace ohledně jeho (dřívějšího) pobytu na našem území.
16. Dne 24. 7. 2017 správní orgán I. stupně usnesením č. j. OAM-368-32/ZM-2016, přerušil řízení do 31. 7. 2017. V odůvodnění uvedl, že k žádosti žalobce je povinen řízení přerušit, avšak jen na nezbytně nutnou dobu, tj. do 31. 7. 2017, neboť na n. d. je nařízen výsledek žalobce.
17. Dne 28. 7. 2017 žalobce správnímu orgánu I. stupně doručil opětovnou omluvu z nařízeného výsledku z již uvedených důvodů a odvolání proti usnesení o přerušování řízení. Toto odvolání bylo zamítnuto a usnesení o přerušování řízení do 31. 7. 2017 bylo potvrzeno usnesením žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-97539-4/SO-2017, s tím, že správní orgán není povinen vždy zcela vyhovět návrhu účastníka na přerušování řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu, neboť takové návrhy mohou vést k zneužívání dispozičního práva s cílem neúčelně řízení protahovat. Žalovaná mj. odkázala na závěry rozsudku M. s. v P. ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010-25.
18. Dne 25. 9. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobcova žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta podle § 46 odst. 6 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobce se bez řádné omluvy nedostavil k výsledku ve věci. V odůvodnění správní orgán I. stupně nejprve shrnul relevantní zákonná ustanovení, zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a konstatoval, že žalobce k žádosti doložil svůj cestovní doklad, pracovní smlouvu, potvrzení o výši příjmů a doklad o zajištění ubytování. Za účelem zjištění skutečného stavu věci, zejména za účelem vyjasnění plnění předchozího účelu pobytu na území ČR (podnikání – OSVČ), byl žalobce předvolán k výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K výsledku dne X se žalobce bez omluvy nedostavil navzdory poučení dle § 59 správního řádu. Z dalších

výslechů se omlouval z důvodů opakovaně uvedených výše. I přes poučení se pak žalobce nedostavil ani k výsledku nařízenému na den X, tedy opakovaně zmařil snahu správního orgánu I. stupně o provedení tohoto úkonu. Byly tak naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

19. Dne 4. 5. 2018 žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí potvrdila z důvodů uvedených v odstavci 2 tohoto rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobce v podané žalobě uplatnil dva žalobní body, jimiž (1.) namítal nezákonnost rozhodnutí žalované z důvodu vad žádosti (tj. absence platné pracovní smlouvy), které bránily tomu, aby ve věci bylo meritorně rozhodnuto, přičemž správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat k opravě těchto vad (a v případě nesplnění této povinnosti pak případně měl řízení zastavit) dle obecných ustanovení správního řádu a nikoli žalobce předvolávat k výsledku, a (2.) brojil proti názoru, že jeho omluvy z výsledků nebyly řádné, přičemž výsledek neměl být konán rovněž z důvodu, že požádal o přerušování řízení do X, kdy již patrně bude schopen při výsledku předložit novou pracovní smlouvu na místo evidované v EVMZK. Jeho žádosti nebylo vyhověno a správní orgán I. stupně vydal dne 25. 9. 2017 rozhodnutí, aniž by byl žalobce vyslechnut.
21. Soud předepisuje, že zákon o pobytu cizinců je zákonem speciálním ve vztahu ke správnímu řádu jako zákonu obecnému. Je tedy nutné uplatnit právní úpravu speciálního zákona, a teprve v případě absence úpravy v tomto zvláštním zákoně je možno postupovat podle obecných ustanovení správního řádu dle zásady *lex specialis derogat generali*.
22. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
23. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
24. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
25. Protože oba žalobní body spolu úzce souvisejí, resp. jsou provázány argumentací ohledně účelnosti výsledku a možnosti jej nařídit a provést v situaci tvrzených vad žádosti, pro něž v případě, že nebudou odstraněny, mělo být řízení zastaveno, zabýval se jimi soud společně, přičemž vyšel z následujících úvah.

26. Zaměstnaneckou kartu a žádost o ni obecně upravuje § 42g zákona o pobytu cizinců. Náležitosti takové žádosti, resp. její povinné přílohy, stanoví § 42h tohoto zákona. Takovou náležitostí je podle odst. 1 písm. c) uvedeného ustanovení i pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti. Tuto smlouvu žalobce k žádosti podané dne 11. 1. 2016 předložil. Pracovní poměr byl ale po zahájení správního řízení ukončen dohodou ke dni X. Mezi účastníky není sporné a nevyplývá ostatně ani z žalobních bodů, že by žádost měla trpět jinými vadami než (toliko) absencí platné pracovní smlouvy. Soud je však toho názoru, že tato případná vada nebránila tomu, aby byl žalobce předvolán k výsledku a vyslechnut. Oprávnění správního orgánu provést výsledek ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž není omezeno tím, že podaná žádost je prostá vad (že k ní byly přiloženy všechny náležitosti). Zpravidla tomu tak jistě bude, tedy žalobce bude vyslýchán až poté, kdy bude žádost věcně projednatelná (v dané věci ostatně byl žalobce k výsledku poprvé předvoláván ještě v době, kdy jeho pracovní poměr trval). Projednatelnost žádosti nicméně není předpokladem pro provedení výsledku žadatele. Zákon nestanoví, že by správní orgán byl povinen před provedením výsledku odstranit všechny vady žádosti. Soud proto považuje za nadbytečné zabývat se vlivem skončení pracovního poměru žalobce na projednatelnost žádosti.
27. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně neměl přistoupit k jeho výsledku, měl akceptovat jeho řádné omluvy a rozhodnout o přerušení řízení do X, tedy do okamžiku, kdy žalobce bude schopen předložit novou pracovní smlouvu.
28. Jak je zřejmé z výše citovaného ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak bylo vysvětleno v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí a jak mj. vyložil NSS ve svém rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-77, z důvodové zprávy k novelizaci zákona o pobytu cizinců č. 379/2009 Sb. jasně plyne, že dané ustanovení bylo do zákona včleněno právě pro účely zjištění skutečného stavu věci. Citovaný rozsudek dále mj. uvádí, že *„řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu má oproti běžnému správnímu řízení určitá specifika. Správní orgán je oprávněn za podmínek stanovených v § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyslechnout účastníka řízení. Své rozhodnutí o využití uvedeného oprávnění není povinen účastníkům řízení sdělovat v předvolání, na druhou stranu je ovšem nezbytné, aby správní orgán použití ustanovení § 169 odst. 3 zákona ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil, jelikož účastník řízení má právo zjistit důvody uvedeného postupu správního orgánu, případně se proti nim v odvolání bránit. (...) Absurdní situace by pak nastala, pokud by správní orgán byl povinen v předvolání účastníka k výsledku podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádět, k jakým skutečnostem zamýšlí při výsledku klást otázky.“*
29. V dané věci nebylo nařízení výsledku nikterak nepřiměřené, nadbytečné či vůči žalobci jakkoli nemístné. Správní orgán I. stupně v předvolání vždy jasně uvedl, že výsledek žalobce je nezbytný z důvodu řádného zjištění skutečného stavu věci. K důvodům nařízení výsledku se pak správní orgány obou stupňů opakovaně vyjadřovaly ve svých rozhodnutích. Žalobce ostatně nikdy nenabídl žádná tvrzení či výhrady, proč by výsledek neměl být prováděn, naopak deklaroval svůj zájem dostavit se a se správním orgánem spolupracovat. Z průběhu řízení je pak zřejmé, že výsledek byl na místě. Jednak bylo třeba zjistit skutečnosti ohledně plnění účelu předchozího pobytu. Ten měl žalobce povolen za účelem podnikání (OSVČ), avšak k žádosti předložil pracovní smlouvu, podle níž byl od X zaměstnán v pracovním poměru. Rovněž pak bylo na místě zjistit i okolnosti ukončení pracovního poměru žalobce.

30. Při nařízení výsledku správní orgán I. stupně nijak nepochybil, šlo o zcela pochopitelný a přiměřený postup, při němž správní orgán využil svého zákonného oprávnění. Mělo by ostatně být naprostou samozřejmostí, aby se žalobce v postavení žadatele dostavil k výsledku, a to tím spíše v situaci, kdy si je vědom určitého nedostatku své žádosti spočívajícího v absenci platné pracovní smlouvy
31. Brojí-li žalobce proti nesprávnému posouzení jeho omluv z výsledků s tím, že byly řádné, soud s těmito výhradami nesouhlasí. Správní orgán I. stupně žalobci poskytl „nadstandardní“ možnost opakovaně se k výsledku dostavit. První předvolání si žalobce vůbec nepřevzal a z výsledku se omluvil až dodatečně. Další předvolání mu již byla doručena do vlastních rukou, což je potvrzeno nejen doručenkami ve správním spise, nýbrž i jeho omluvami. V těch ale žalobce neuvádí jakýkoli relevantní závažný důvod dle podrobného poučení, které mu správní orgán I. stupně opakovaně poskytl, nýbrž pouze vyjevuje svůj (právní) názor na věc mající základ v tom, že výsledek vůbec neměl být nařízen. Nelze proto než uzavřít, že se žalobce z výsledku řádně neomluvil.
32. Konečně se soud zabýval také námitkou, že správní orgán nerozhodl o přerušení řízení k žádosti žalobce do X a aniž by provedl jeho výsledek, ve věci vydal meritorní rozhodnutí dne 25. 9. 2017. Je zřejmé, že žalobce ve správním řízení zvolil procesní taktiku spočívající v oddálení výsledku do doby, kdy bude schopen předložit novou, platnou pracovní smlouvu, neboť původní zaměstnání ztratil. Přestože je tato pohnutka srozumitelná, zvolil žalobce k jejímu naplnění zjevně obstrukční prostředek, a to návrh na přerušení řízení v situaci, kdy se (již opakovaně) bez řádné omluvy nedostavil k výsledku. Obstruoval-li žalobce provedení svého výsledku až následně podaným návrhem na přerušení řízení, nemůže taková žádost požívat právní ochrany a žalobci nelze přisvědčit v tom, že správní orgán I. stupně či žalovaná pochybily, pokud vydaly a potvrdily meritorní rozhodnutí vydané před rozhodnutím o (ne)přerušení řízení. Ohledně vypořádání předmětného žalobcovy návrhu lze pro stručnost odkázat na obsah obou rozhodnutí, kterým byl vypořádán. Lze pouze doplnit, že dle § 64 odst. 2 a 4 správního řádu správní orgán není povinen řízení přerušit na dobu navrhovanou žadatelem, ale toliko na dobu nezbytně nutnou (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 67/2017-40). Nadto pokud by se správní orgány dopustily procesního pochybení spočívajícího v nevypořádání žalobcovy žádosti o přerušení řízení, nemělo by to v dané věci vliv na meritorní rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce bez řádné omluvy nedostavil k nařízenému výsledku. Taková vada by totiž neměla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. S ohledem na závěry shora uvedené shledal soud žalobcem uplatněné žalobní body jako nedůvodné a podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a v řízení plně úspěšné žalované, tedy správnímu orgánu, jehož činnost je hrazena z veřejných prostředků, nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svojí výší přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu